

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΚΓ"
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1264

Κυριακή Πατέρων Α' Οἰκ. Συνόδου
4 Ἰουνίου 2006

Συντάκτης † ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ποιοί λέγονται πατέρες;

ΣΗΜΕΡΑ εἶνε Κυριακή. Καὶ ἡ Κυριακή αὕτη ὀνομάζεται Κυριακή τῶν Πατέρων. Γιατί ὀνομάζεται ἔτσι; Διότι σήμερα ἐορτάζουν οἱ Πατέρες. **Ποιοί λέγονται πατέρες;** Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ θ' ἀπαντήσουμε. Θὰ σᾶς μιλήσω μὲ ἀπλᾶ λόγια, νὰ μὲ καταλάβετε.

***

● "Ὅλοι ξέρουμε, ὅτι πατέρες λέγονται **αὐτοὶ ποὺ γεννοῦν** παιδιὰ. Ἄλλὰ τὸ νὰ γεννήσῃ κανεὶς, ἢ ἀναπαραγωγή ἢ διαιώνισις τοῦ εἶδους, εἶνε νόμος παγκόσμιος. Δὲ γεννοῦν μόνο οἱ ἄνθρωποι· γεννοῦν καὶ τὰ ζῶα. Δὲν εἶνε λοιπὸν τόσο δύσκολο νὰ φέρῃ κάποιος παιδί στὸν κόσμο. Τὸ δύσκολο εἶνε νὰ πάρῃς —ἐπιτρέψατέ μου— αὕτη τῇ «μύξα», αὐτὸ τὸ κομμάτι τὸ «κρέας», καὶ νὰ τὸ κάνῃς ἄνθρωπο, νὰ πάρῃς αὐτὸ τὸ «ξύλο τὸ ἀπελέκητο» καὶ νὰ τὸ κάνῃς ἓνα ὠραῖο ἐπιπλο. Τὸ δύσκολο εἶνε νὰ πάρῃς τὸ παιδί καὶ **νὰ τὸ ἀναθρέψῃς**· νὰ τὸ μάθῃς ἢ πρώτη λέξι ποὺ θὰ πῇ νὰ εἶνε *Θεός*, νὰ σηκῶνῃ τὸ χεράκι του νὰ κάνῃ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, νὰ γονατίζει μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ προσεύχεται, νὰ ἐκκλησιάζεται, ν' ἀγαπᾷ τὸ Θεὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία, νὰ πονᾷ τὴν πατρίδα.

Ἄλλὰ πόσοι ἀραγε ἀπὸ τοὺς γονεῖς ἀνταποκρίνονται σ' αὐτὸ τὸ χρέος; Ἐλάχιστοι. Οἱ πολλοὶ δυστυχῶς ἀδιαφοροῦν γιὰ τὸ παιδί, δὲν τὸ διδάσκουν, δὲν τὸ πηγαίνουν στὴν ἐκκλησία, αἰσχρολογοῦν καὶ μολύνουν τὴν ἀγνή ψυχὴ του, ἢ καὶ ἀνοίγουν μπροστὰ του τὸ βρωμερό τους στόμα καὶ βλαστημοῦν τὰ θεῖα καὶ τὰ ἅγια. Αὐτοὶ πλέον δὲν εἶνε γονεῖς, **εἶνε δολοφόνοι**· φονεύουν ὄχι τὸ σῶμα ἀλλὰ τὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ. Αὐτὸ δὲν τὸ λέω ἐγώ, τὸ λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Ἀπὸ τέτοιους γονεῖς τί παιδιὰ θὰ βγοῦν;

"Ἄλλοτε κάθε σπίτι ἦταν μιὰ ἐκκλησιά. Νύχτωνε, κι ὁ πατέρας τοὺς μάζευε ὅλους, γονάτιζαν μπροστὰ στὶς εἰκόνες, ἔκαναν τὴν προσ-

ευχή τους, κ' ἔπεφταν καὶ κοιμοῦνταν σὰν ἄγγελοι. Δεῖξατέ μου τώρα μιὰ τέτοια οἰκογένεια!

● Ἄλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς πατέρες αὐτοὺς ὑπάρχουν καὶ κάποιοι ἄλλοι πατέρες. Εἶνε **οἱ διδάσκαλοι**. Naί· ἓνας καλὸς δάσκαλος, ποὺ διδάσκει τὰ παιδιὰ ὅ,τι ὠραῖο καὶ ὑψηλὸ ὑπάρχει στὸν κόσμο, εἶνε κι αὐτὸς πατέρας, καὶ ἀναπληρώνει τὶς ἐλλείψεις τῆς οἰκογενειακῆς ἀνατροφῆς. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἔλεγε: «Στὸν πατέρα μου (τὸν Φίλιππο) ὀφείλω τὸ ζῆν, στὸν διδάσκαλό μου (τὸν Ἀριστοτέλη) ὀφείλω τὸ εὖ ζῆν».

● Πατέρες εἶνε ἀκόμα **οἱ κληρικοί**. Ὅχι ἐκεῖνοι ποὺ ἀδιαφοροῦν γιὰ τὸ ποίμνιό τους, ἀργυρολογοῦν καὶ ἐμπορεύονται τὰ ἱερά καὶ ὄσια, ἀλλ' αὐτοὶ ποὺ πιστεύουν, ἐνδιαφέρονται, πηγαίνουν ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι, προστατεύουν τὴ χήρα καὶ τὸ ὄρφανό, εἶνε ἔτοιμοι ἀκόμη καὶ τὸ αἷμα τους νὰ δώσουν γιὰ τὶς ψυχές. Τέτοιοι παπαῶδες καὶ δεσποτάδες εἶνε εὐλογία. Χαρὰ στὸ λαὸ ποὺ ἔχει τέτοιους κληρικούς· αὐτοὶ λέγονται πατέρες.

***

Τέτοιους λοιπὸν πατέρας ἐορτάζουμε σήμερα; Ὅχι. Σήμερα πετάξτε ψηλά, ψηλά στὰ οὐράνια, καὶ μετρήστε ἄστρα. Πόσα; Μετρήστε τριακόσια δεκαοκτῶ ἄστρα. Πατέρες λέγονται, ἀλλὰ τί πατέρες; Εἶνε οἱ **ἅγιοι πατέρες**. Ὅπως μέσ' στὸ δάσος μερικὰ δέντρα εἶνε ὑψηλότερα ἀπὸ τὰ ἄλλα καὶ ξεχωρίζουν, ἔτσι καὶ μέσα ἀπὸ ὅλους ὅσους λέγονται πατέρες (πιστοὺς γονεῖς, εὐγενεῖς διδασκάλους, εὐλαβεῖς κληρικούς) ξεχωρίζουν αὐτοί. Εἶνε 318. Εἶνε ἱερεῖς, εἶνε ἀρχιερεῖς, εἶνε μεγάλα πνεύματα.

Ἡ ἱστορία λέει, ὅτι στὴν ἐποχὴ τους παρουσιάστηκε ἓνας μέγας αἰρετικός, ὁ **Ἀρειος**. Αὐτὸς ἀνοίξε τὸ ἄθλιο στόμα του καὶ εἶπε μιὰ βλασφημία. Εἶπε, ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε Θεός. Ἐνῶ χιλιάδες φωνές μαρτυροῦν τὴ θεό-

τητα του, ὁ Ἄρειος δὲν τὸ παραδεχόταν· θεωροῦσε τὸ Χριστὸν ὡς ἓναν ἄνθρωπο ὅπως ὄλοι οἱ ἄλλοι. Καὶ τότε ἐγένετο μεγάλη ταραχὴ.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ζοῦσε ἓνας εὐσεβὴς βασιλεὺς, ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος. Αὐτὸς ἐκάλεσε τοὺς ἀγίους πατέρας στὴ Νίκαια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Μαζεύτηκαν 318, καὶ οἱ πιστοὶ βγήκαν καὶ τοὺς προσκυνοῦσαν. Γιατί; Γιατί ἦταν **ἅγιοι ἄνθρωποι**. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἶχαν ἔρθει ἀπὸ φυλακές, ἐξορίες, μαρτύρια. Ἦταν ἄλλος χωρὶς αὐτὴν, ἄλλος χωρὶς μάτι, ἄλλος χωρὶς δόντια, ἄλλος χωρὶς δάχτυλα. Εἶχαν πάνω στὸ κορμὶ τους τὰ παράσημα, τὰ «*στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ*» Χριστοῦ (Γαλ. 6,17).

Μερικοὶ ἦταν καὶ **θαυματοουργοί**. Μεταξὺ τῶν 318 ἀγίων πατέρων ἦταν ὁ ἅγιος Νικόλαος, ὁ ἅγιος Σπυρίδων, ὁ ἅγιος Ἀχίλλιος, ὁ Μέγας Ἀθανάσιος. **Ὁ ἅγιος Νικόλαος** ἦταν ἀγράμματος, ἀλλὰ μέσα του εἶχε φωτιὰ. Ὅταν ἄκουσε τὸν Ἄρειο νὰ λέη, ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε Θεός, σηκώθηκε καὶ τοῦ ἔδωσε χαστούκι, τὸν χτύπησε νὰ κλείσῃ τὸ στόμα του. **Ὁ ἅγιος Σπυρίδων**, γιὰ νὰ δώσῃ μιὰ εἰκόνα πῶς τὰ τρία πρόσωπα τῆς Θεότητος εἶνε μία οὐσία, καὶ πῶς ἡ μία Θεότης ἔχει τρία πρόσωπα, πήρε ἓνα κεραμίδι καὶ μπροστὰ στὸν Ἄρειο εἶπε «*Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος*»· καὶ τότε τὰ τρία στοιχεῖα ποὺ ἀποτελέσαν τὸ κεραμίδι χωρίστηκαν, ἡ φωτιὰ ἀνέβηκε ἐπάνω, τὸ χῶμα ἔμεινε στὰ χέρια του, καὶ τὸ νερὸ ἔπεσε κάτω. Καὶ ὅλοι εἶδαν τὸ θαῦμα. **Ὁ ἅγιος Ἀχίλλιος** πάλι ἔδειξε μιὰ πέτρα ποὺ ὑπῆρχε στὸ μέσον τῆς συνάξεως καὶ λέει στοὺς ἀρειανούς· —“Ἄν ἔχετε ἐσεῖς τὴν ἀλήθεια, ἐπιβεβαιώστε τὴν μὲ θαῦμα· κάνετε αὐτὴ τὴν πέτρα νὰ βγάλῃ λάδι. Καὶ ἐνῶ οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ἀρείου ἀπομακρύνθηκαν, ὁ ἅγιος Ἀχίλλιος κατόπιν προσευχῆς ἔκανε ἐμπρὸς στὰ μάτια τους τὸ θαῦμα· ἡ πέτρα ῥάγισε καὶ ἔτρεχε λάδι. Ἔτσι ἀπεστόμωσε τοὺς αἵρετικούς. Ἄλλὰ ἐκεῖνος ποὺ κοπίασε περισσότερο καὶ ἀπέδειξε θεολογικῶς, ὅτι ὁ Χριστὸς μας εἶνε Θεός, εἶνε **ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος**, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ φωτισμὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος συνέτριψε καὶ κονιορτοποίησε τὴν αἵρεσι τοῦ Ἀρείου.

Αὐτοὶ λοιπὸν εἶνε οἱ πατέρες. Καὶ αὐτοὶ ἔγραψαν ὄχι μὲ μελάνι ἀλλὰ μὲ τὸ αἷμα καὶ τὰ δάκρυά τους τὸ «**Πιστεύω**» ποὺ ἀκοῦμε κάθε φορά. Τὸ «Πιστεύω» ἄρχισαν νὰ τὸ γράφουν οἱ 318 πατέρες ποὺ συγκρότησαν τὴν Πρώτη (Α΄) Οἰκουμενικὴ Σύνοδο. Αὐτὸ τὸ γεγονὸς, αὐτὴ τὴ μεγάλη ἑορτὴ, ἑορτάζουμε σήμερα.

* * *

Τί διδασκόμεθα ἐμεῖς; Διδασκόμεθα, ὅτι παραπάνω ἀπ’ ὅλα εἶνε ἡ πίστις μας, **πίστις ἡ ὀρθόδοξος**. Ἡ πίστις, ποὺ σήμερα **κινδυνεύει** περισσότερο ἀπὸ ἄλλες φορές. Τότε ἦταν ἓνας Ἄρειος, τώρα εἶνε πολλοί. Γέμισε ὁ τόπος ἀπὸ **ὀρθολογιστὰς ἐπιστήμονας**, ποὺ κοροϊδεύουν τὴν πίστι τῶν πατέρων μας καὶ λένε· Δὲν εἶνε τίποτα τὸ ἓνα, δὲν εἶνε τίποτα τὸ ἄλλο. Κινδυνεύει ἡ πίστις μας πρὸ παντὸς ἀπὸ **αἵρετικούς**. Σ’ ἓνα σχολεῖο ὁ καλὸς δάσκαλος ἔβαλε τὰ παιδιὰ στὴ γραμμὴ καὶ ὅλα ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα. Τὸ ρώτησε· —Γιατί δὲν κάνεις σταυρὸ; —Ἐμένα, λέει, ὁ πατέρας μου μοῦ εἶπε νὰ μὴν κάνω σταυρὸ. —Τί εἶσαι ἐσύ; —Εἶμαι μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβά... Καταλάβατε; Ἐάπλωσαν πολὺ οἱ **χιλιασταί**, ποὺ εἶνε τὰ ἐγγόνια - τὰ τρισέγγονα τοῦ Ἀρείου, ἡ μεγάλη χολέρα καὶ κατάρρα ποὺ μᾶς ἤρθε ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ. Στὴν Πελοπόννησο μιὰ γυναίκα πήγε στὴν ἐκκλησίαν τῆς Μεγάλῃ Παρασκευῇ. Γυρίζει πίσω καὶ τί νὰ δῇ· ὁ ἄντρας τῆς ὁ χιλιαστής, τὴν ὥρα ποὺ χτυποῦσαν οἱ καμπάνες καὶ ἀκουγόταν τὸ «*Σήμερον κρεμᾶται ἐπὶ ξύλου...*», κατέβασε τὶς εἰκόνας, τὶς ἔκανε κομμάτια - κομμάτια, πήρε μπριζόλες καὶ μὲ τὰ ξύλα ἀπ’ τὶς εἰκόνας ἔψησε τὶς μπριζόλες του ὁ ἄτιμος! Ἐκεῖ φτάσαμε τώρα, ἀδέρφια μου. Ἔχουμε τοὺς ἀθέους ὀρθολογιστὰς, ἔχουμε τοὺς χιλιαστὰς, ἔχουμε τοὺς μασόφους, ἔχουμε τοὺς ροταριανούς, ἔχουμε...

Κοιτάξτε καλά. Δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μᾶς ὁ Χριστὸς· ἐμεῖς ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ἐκεῖνον. Ἄλλὰ κι ἂν ἀκόμη ἔρθῃ ποτὲ στιγμὴ κατηραμένη καὶ μείνης **ἓνας καὶ μόνος** στὴν ὀρθόδοξο πίστι, νὰ σταθῆς ἐμπρὸς στοὺς τάφους τῶν πατέρων σου καὶ νὰ φωνάξῃς· «Πιστεύω, Κύριε!». Φτάνει ὁ ἓνας. Ὁ Χριστὸς δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ πολλούς. Δώδεκα ἀποστόλους εἶχε ὁ Κύριος καὶ μ’ αὐτοὺς ἄλλαξε ὁλόκληρο τὸν κόσμον. Δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κοπάδια ἄχρηστα. Ζητάει ψυχὲς ποὺ νὰ πιστεύουν ὀρθοδόξως σ’ αὐτόν. «**Ὅσοι πιστοί**», «**ὄσοι πιστοί**» (θ. λει.), νὰ μείνουμε κοντὰ στὸ Χριστό, προσηλωμένοι στὴν ἀγία μας Ὀρθοδοξία.

Οἱ 318 θεοφόροι πατέρες (ὁ ἅγιος Νικόλαος, ὁ ἅγιος Σπυρίδων, ὁ ἅγιος Ἀχίλλιος, ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, ὅλοι) μᾶς φωνάζουν· «**Πιστεύετε** στὴ θεότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ **μάχεσθε** νὰ μείνη ἡ πατρίδα σας ὀρθόδοξος. Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες, μάχεσθε ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος μέχρι ἐσχάτων», καὶ ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τῶν ἀγίων πατέρων ἡμῶν νὰ ἐλεήσῃ καὶ σώσῃ πάντας ἡμᾶς· ἀμήν.

† **ἐπίσκοπος Ἀγίουστίνας**